

Anketa: Čím je pro mě Velehrad?

Tři biskupové moravské církevní provincie vzpomínají na „svůj“ Velehrad:

JAN GRAUBNER,
olomoucký arcibiskup

Už od chlapeckých let je pro mne opravdu posvátným místem. Právě před padesáti lety mě nezapomenutelně oslovila atmosféra velehradské pouti. O šest let později jsem tam jako bohoslovec organizoval první ministrantskou pouť arcidiecéze. A pak to byla řada dalších akcí. Nemyslím jen na ty politicky významné, ale třeba na první setkání mládeže po pádu komunismu, jehož se účastnilo na osm tisíc mladých. Po čase jsem se setkal s mladým konvertitou z Uherského Hradiště, jehož konverze začala zvědavou otázkou: Kam jdou ty zástupy mladých? Šel za nimi až na Velehrad a zpozvzdálí sledoval program. To, co zažil a slyšel, odstartovalo jeho cestu za Kristem.

Kouzlo Velehradu není jen v kráse baziliky. To místo jsem si oblíbil a jezdím tam velmi často. Vnímám tam modlitby dlouhých generací, které právě na Velehradě čerpaly sílu k evangelizaci svých rodin a svého okolí, protože v těch místech byly povzbuzeny ve víře a cítily se včleněny do řady předavatelů duchovního dědictví otců. Proto tam jezdím nejen soukromě, ale zvu ke společným poutím různé skupiny a vidím, že lidí, kteří zde prožívají hluboké setkání s Bohem a touží se vracet, přibývá.

V posledních letech se tu zvláště při Dnech lidí dobré vůle často setkávám s lidmi, kteří nepatří mezi věřící katolíky. Často mluví o mimořádné atmosféře, kterou odjinud neznají, ale taky o dobrých lidech, které zde potkávají. Jsou osloveni. Vidím v tom jakési potvrze-

ní toho, že i dnešní nevěřící jsou vnímaví pro Boží blízkost, která je přitahuje, i když to ještě neumějí pojmenovat. Jejich dojmy bývají pro mě velkým povzbuzením, když vidím, že i přes naše chyby a ubohosti je naše společenství znamením pro svět. Zároveň si stále znovu uvědomuji, že každé hlásání evangelia světu předpokládá vytvoření společenství tak živé církve, aby v něm nevěřící mohli zakusit radost z Boží přítomnosti dřív, než uslyší Boží slovo.

VOJTĚCH CIKRLA,
brněnský biskup

Velehrad je pro mě symbolem začátků. Něco jako studánka, díky které je v jejím okolí život. Poprvé jsem to zakusil v osmašedesátém roce, kdy se poprvé prolomily ledy totality a do té doby izolovaní biskupové se mohli

poprvé setkat se svými věřícími na pouti. Během ní bylo založeno Dílo koncilové obnovy. Byl jsem tam tehdy s několika studenty z Brna a vzpomínám si, že jsme požadovali založení studentské kaple. Ta později byla na čas skutečně založena v kostele u jezuitů a jako duchovní ji měl na starosti P. Václav Razík. Byli jsme nadšeni ze setkání s biskupy a stále tipovali, který je který. Znali jsme jen brněnského biskupa Karla Skoupého a pana arcibiskupa Josefa Berana. Někdo dostal nápad, abychom s velkou fotografií velehradského oltáře obešli s prosbou o podpis všechny biskupy, a tak se dozvěděli, kdo je kdo. Tuto podepsanou fotografii mám dodnes schovanou. V paměti mně utkvěl také dominikánský kněz Jiří Maria Veselý, který nám nabídl místnost, kde jsme

mohli debatovat se studenty z Prahy a ostatních měst.

Dalším začátkem byl rok 1985. Tři týdny po známých velehradských událostech jsme se s bratrem Karlem a s mladými lidmi z farnosti Jimramov, kde tehdy působil, vydali na šestidenní pěší pouť. Bylo to namáhavé, ale krásné dobrodružství, které nás všechny sblížilo. Protože pořádně přšelo, na Velehrad jsme dorazili totálně promočení a zablácení. Ale bylo nám všem jasné, že cíl pouti je zároveň začátkem jiné pouti, a to pouti životem.

Po pádu totality jsem jezdil na velehradskou pouť pravidelně. Účastnil jsem se papežských návštěv a každoročních setkávání našich i zahraničních biskupů, Plenárního sněmu katolické církve v České republice a mnoha dalších událostí pramenících z díla a tradice svatých Cyrila a Metoděje. Velehrad je pro mě symbolem stále nových začátků a ujištění, že dílo soluňských bratří je požehnané a stále přináší ovoce.

FRANTIŠEK VÁCLAV LOBKOWICZ,
ostravsko-opavský biskup

Za posledních 23 let jsem jel na Velehrad mnohokrát. Každý rok Cyrilometodějská pouť se zasedáním Biskupské konference, březnové setkávání kněží moravské církevní provincie, mezi tím různá další setkání

– třeba ředitelů církevních škol nebo jako naposledy školních kaplanů a mnoho dalších. Cestu už tedy znám. Ale pokaždé když se blížím k Velehradu, vybaví se mi vzpomínky na doby dávno minulé.

Třeba moje úplně první cesta na Velehrad byla právě před padesáti roky. Nevím, jak to tehdy náš pan farář P. Aubrecht dokázal, ale dal dohromady autobus a my se tam od Plzně vypravili oslavit 100leté jubileum příchodu svatých bratří. Mně bylo krásných patnáct let a úplně jsem zíral. Byl jsem zvyklý na naši farní pouť ke svatému Vojtěchovi v našem farním kostele ve Vejpřnicích. Pak jsem jako ministrant „zajišťoval“ poutě v Kyjově nedaleko Plzně, v mariánské kapličky, kterou postavil otec pana kardinála Kašpara, který byl u nás v Křimicích řídicím učitelem. A teď najednou Velehrad s několika tisíci poutníky, kteří sem přicházeli poděkovat za dar víry. Měli jsme mši svatou u hlavního oltáře a já se svým mladším bratrem jsem mohl ministrovat. Mezi poutníky jsem úplně náhodou potkal pana biskupa Otčenáška. Já tam viděl poprvé v životě živého biskupa! Byl to tehdy úžasný zážitek. Těžko jsem mohl předpokládat, že jednou budu na stejném místě už v biskupské službě koncelebrovat jak s otcem Karlem, tak i se Svatým otcem, dnes už blahoslaveným Janem Pavlem II.

Další takový mohutný zážitek jsem měl na Velehradě v roce 1985. Jel jsem tam v onom památném dubnu, kdy se sešlo asi 1 100 kněží ke společné koncelebraci, brzy ráno, protože jsem ještě před hlavní mší svatou slavil eucharistii ve staroslovenštině s profesorem Tkadlíčkem a několika dalšími kněžími. Nezapomenu, jak v tom brzkém ránu po cestě od Starého Města šel nepřetržitý zástup poutníků, kteří chtěli se svými kněžími slavit tajemství naší víry. Navíc jsem se tam od svého strýce, kněze Karla, dozvěděl, že můj tatínek už má před sebou jen pár dní života. Měsíc nato také umřel. A já si při každé cestě na Velehrad připomínám tyto detaily a mám se za co modlit. (mach)